

PRAMENĚ

Ročník XII

DECEMBER - JANUÁR 2014

Cena 0,40 €

VY STE SOLOU ZEMĚ A SVETLOM SVĚTA

Keď sa zahľadíme do víru udalostí dnešného sveta, so všetkou jeho neistotou, rozpinajúcim sa, a dokonca triumfujúcim sekularizmom – chce sa na plné ústa zakričať: „**Kresťania, ved' my sme a máme byť soľou zeme a svetlom tohto sveta !!!**“ Prečo čím ďalej tým menej cítiť chuť Evanjelia v každodennom živote? Nie je chyba v nás samých? Sám Christos sa pýta: Keď soľ stratí svoju chuť, k čomu vlastne bude? Možno nedokážeme tak precítiť silu tohto Christovho prirovnania, tak ako ho vnímali Christovi súčasníci, ľudia tamtej doby – Prečo? Možno preto, že sa nestretávame so soľou tamtoho, biblického času. Soľ bola potrebná pri konzervácii jedla, soľ sa používala aj ako žertva Bohu, a ani zďaleka nebola takej kvality ako ju vidíme my dnes. Táto soľ, aj spôsobom, akým bola skladovaná, časom navlhla, zvetrala a nakoniec zostala iba zmesou piesku bez akejkoľvek chuti. No, a k čomu je vhodná taká soľ, ktorá nesolí ???, - pýtal sa aj Sám Hospodin Isus Christos.

Soľ v strave, v jedle my nevidíme, ale chuťovými bunkami cítime jej prítomnosť, alebo ešte lepšie povedané – cítime, keď tam nie je. A to je duchovná pravda aj o dnešnom svete, o medziľudských vzťahoch i o nás, súčasných kresťanoch. Po dvoch tisícročiach kresťanskej misie začína byť citeľný akútny nedostatok duchovnej soli, soli Evanjelia v našom každodennom živote, v živote ľudskej spoločnosti.

Soľ pri varení, pri konzervácii jedla nie je zložkou, ktorá by vytvárala nejaký vonkajší efekt. Jej funkcia má vnútorný charakter. A v tomto kontexte nám o soli hovorí aj Christos v Evanjeliu, ... o soli, ktorá nás má preniknúť do nášho najhlbšieho vnútra. – Táto soľ ukazuje na náš vzťah s Hospodom Isusom Christom – vzťah, ktorý prv ako vzíde na povrch, aby sa stal svetlom pre ostatných, musí byť do hĺbky presiaknutý soľou Christovej prítomnosti.

Soľ, keď už hovoríme z aspektu jedla, potravy – mu nielen dodáva chuť, ale ho aj konzervuje, udržiava v dobrom stave. ... V akom stave je naše srdce, náš vnútorný, duchovný svet? Je preniknutý evanjeliovou soľou, ktorá nie je ničím iným než intenzívnym vzťahom s Christom tak, aby sa ako žiariace svetlo dokázal z nášho vnútra odzrkadliť v našej činnosti, našej práci, vzájomných medziľudských vzťahoch, tak, aby aj dnes cez nás dokázal osloviť hľadajúcich v bludisku dnešného sveta? Preto Christos k slovám: „Vy ste soľou, ... vy ste svetlom...“, - dodáva: „Nech vaše svetlo svieti pred ľuďmi...!“

Keď sa vrátíme k začiatku našej úvahy, prečo je náš súčasný svet taký ako je, treba si nám takisto položiť otázku – či svieti naše svetlo dostatočne pred ľuďmi, pred dnešným svetom? Či vidí svet cez nás to SKUTOČNÉ, PRAVÉ SVETLO, SVETLO, KTORÉ ODKRÝVA CESTU SKUTOČNÉHO ŽIVOTA?

pokračovanie na str. 2.

CHRISTOS RAŽDÁJETSJA ! SLAVITE JEHO !

Požehnané sviatky
Christovho Narodenia
a hojnosť Božích milostí
v Novom občianskom roku
2014

Vám a Vaším rodinám
praje redakcia mesačníka
PRAMENĚ

TO JE NAŠA MISIA, TO JE NAŠA ÚLOHA V TOMTO SVETE AKO CHRISTOVÝCH NASLEDOVNÍKOV – MISIA KAŽDÉHO NA SVOJOM MIESTE, POZÍCI, ... KAŽDÉHO S JEHO DARMI, CHARIZMAMI, KTORÉ NÁM K TEJTO MISII DAROVAL HOSPODIN.

Aj v našom čase by sa našlo mnoho tých, aj medzi nami, ktorí by chceli byť s Christom v momentoch, kedy Ho dav za aplauzu vítal ako Kráľa, ako Mesiáša. No už nie veľa je tých, ktorí by s Ním chceli ostať na ceste každodenného života. A práve v tých chvíľach, – bez publika, bez davu, iba sám s Christom, – duša zakúša prichuť neba, ... a môžeme si byť istí, že za

krátky čas táto milosť v srdci, v ktorom tróni Christos, začne ako svetlo cez naše skutky osvecovať ľudí okolo nás.

AKÁ OHROMUJÚCA VÝZVA PRED KAŽDÝM Z NÁS !!! - VÝZVA, NEOSTAŤ LAMENTOVAŤ NAD DNEŠNÝM SVETOM, ALE SAMÉMU SA PRÍČINIŤ K PREMENE SVETA !!! Akým spôsobom? V prvom rade, začnúc od samého seba – pustiť Christa do svojho života a dovoliť Mu preniknúť naše srdce, našu dušu, celý náš život, do samej jeho hĺbky... A On, zjavený v našom živote, ako svetlo začne cez nás osvecovať všetkých.

Jerej Dušan N. TOMKO

Nový pravoslávny svätý

Ctihodný Porfýrios (svetským menom Evangelos Bairaktáris)

poliklinike na námestí Omonia.

V r. 1973, teda po 33 rokoch služby chorým a zomierajúcim, otec Porfýrios odišiel na dôchodok a usadil sa v obci Milési neďaleko Atén, kde vybudoval pre svoje duchovné dcéry monastier Premenenia Pánovho (Preobrazenia). Tam za otcom Porfýriom každý deň prichádzalo veľké množstvo ľudí nielen z Atén, ale z celého Grécka a aj zo zahraničia, pre duchovnú radu a pomoc a ku spovedi. Starcovi Porfýriovi, ktorý svojim spôsobom života reprezentoval autentickú pravoslávnu mníšsku tradíciu, dal Boh veľa duchovných darov, predovšetkým charizmu nesmiernej lásky ku všetkým, ktorí k nemu prichádzali, dar hlbokkej pokory a uzdravovania neduhov duše a tela. Okrem iného mal starec od Boha aj dar tzv. prozrortlivosti (duchovného videnia), keď v sile Ducha Svätého mohol pozerať do srdca a duší druhých ľudí, a tak jasným zrením vecí minulých, súčasných i budúcich slúžiť veriacim ako skutočný duchovný otec. Aj napriek tomu, že starec nemal takmer žiadne formálne vzdelanie, ho Boh obdaroval hlbokou duchovnou múdrosťou, založenou na autenticite jeho života podľa Evanjelia. Jednoduchými slovami učil ľudí poznávať tajomstvá života s Bohom a v Bohu.

Svoju svätú dušu odovzdal Pánovi na Svätej Hore Athos, kde zosnul 2. decembra 1991, vyčerpaný ťažkou a bolestivou chorobou (rakovinou), ktorú až s nadľudskou pokorou prijímal ako Boží dar.

Starec Porfýrios mnohým ľuďom pomáha silou svojich modlitieb pred trónom nášho Pána aj v súčasnosti. V Grécku a ďalších krajinách bolo vydaných mnoho kníh o jeho živote,

Starec Porfýrij Kavsokalývita

sa narodil r. 1906 na gréckom ostrove Eubója (v modernej gréčtine Evia). Od detstva túžil zasvätiť sa Bohu v mníšskom spôsobe života. Vo veku 13 rokov odchádza na Svätú Horu Athos, kde vo Skite (malom monastieri) Svätej Trojice, nazývanom „Kavsokalývia“, prežil šesť rokov ako poslúšnik (novic) pod duchovným vedením dvoch skúsených mníchov. Pri mníšskom postrihu (obradu prijatia mníšstva) dostal meno Nikita. Vážna choroba ho však donútila vrátiť sa na rodný ostrov, kde sa usadil v Monastieri svätého Charalamba v obci Lefka.

Vo veku 20 rokov prijíma kňazskú chirotoniu (vysviacku) z rúk arcibiskupa sinajského Porfýria, na ktorého mladý mních hlboko zapôsobil svojou duchovnosťou. Pri vysviacke mu dal aj nové meno, Porfýrios, pod ktorým ho bude neskôr poznať celý pravoslávny svet.

V r. 1940 otec Porfýrios odchádza do Atén, kde bol ustanovený duchovným správcom kaplnky sv. Gerasima pri Aténskej

duchovnom otcovstve a o prosbách, ktoré Boh vyslyšal na príhovor starca, či už za jeho života, alebo po jeho blaženom zosnutí.

Je teda len prirodzené, že na základe všetkých týchto svedectiev veriaci nazývali starca Porfýria svätcom ihneď po jeho zosnutí. Ako tomu býva v Pravoslávnej Cirkvi, formálna kanonizácia (svätorečenie) je iba verejným a oficiálnym potvrdením dlhoročnej úcty, ktorej sa daná osoba teší v celom spoločenstve Cirkvi, cez autoritu biskupskej služby.

Oficiálne liturgické obrady svätorečenia sa uskutočnili v nedeľu, 1. decembra 2013, v Monastieri Premenenia Pána v Milési, neďaleko Atén. Pamiatku nášho ctihodného otca Porfýria Kavsokalývitu si budeme pripomínať každý rok vo výročný deň jeho narodenín pre večnosť, teda 2. decembra.

Prepodobne otče náš Porfýrie, moli Boha o nás! Ctihodný náš otec Porfýrios, pros za nás Boha!

Niekoľko slov svätého starca Porfýria pre poučenie a potechu duše

Keď v nás prebýva Christos, potom žijeme len dobrom a láskou k celému svetu. Zlo, hriech a nenávisť sami zmiznú, pretože už nemajú miesto a nemôžu ostať.

Zlo začína zlými myšlienkami. Keď sa roztrpčuješ a rozrušuješ, aj keď len myšlienkou, kaziš si duchovnú atmosféru. Zabraňuješ Svätému Duchu, aby pôsobil, a dovoľuješ diablu, aby vzrastalo zlo. Vždy sa modli, vždy miluj, odpúšťaj a vyháňaj zo seba každú zlú myšlienku.

Človek, ktorý patrí Christovi, musí Christa milovať, a keď si Christa zamiluje, je oslobodený od diabla, od pekla a od smrti.

Modli sa bez vnútorného napätia a strachu, pokojne, s dôverou v Božiu lásku a múdru starostlivosť.

Spása vášho dieťaťa sa začína vo vašom vlastnom posvätení.

Posvätenie človeka (spasenie) nie je niečo nemožné, naopak, je celkom ľahké, stačí, ak získate pokoru a lásku.

Choroby nám sú k dobrému, keď ich znášame bez reptania a prosíme Boha, aby nám odpustil naše hriechy, a zároveň oslavujeme Jeho meno.

Lenivosť ešte z nikoho neurobila kresťana, je potrebná práca a námaha, veľa námahy.

Hlboký zármutok, smútok a zúfalstvo nie sú od Boha, ale sú diablovou pascou.

Naplňaj svoju dušu Christom, božskou láskou, radosťou. Christova radosť ťa uzdraví.

Boh sa stará aj o tie najmenšie detaily nášho života. Neprestáva sa o nás zaujímať, nie sme na svete sami.

Boh nás veľmi miluje, chová nás v každom okamžiku vo svojej myšli a ochraňuje nás. Musíme to len pochopiť a ničoho sa nebáť.

Iba Božia milosť, iba naša skutočná láska, ktorá sa vo skrytosti obetuje za druhých, môže zachrániť druhých aj nás.

Láska potrebuje obeť. Obetujme s pokorou niečo vlastné, čo ale v skutočnosti patrí Bohu.

Manželského šťastia je možné dosiahnuť iba pod podmienkou, že manželia získajú duchovné bohatstvo: teda že milujú Boha a dodržiavajú Jeho prikázania. Takým spôsobom dosiahnu toho, že sa budú skutočne milovať a že budú šťastní.

Pravoslávna askéza nie je len pre mníchov, ale aj pre svet.

Mnohí hovoria, že kresťanský život je nepríjemný a ťažký; ja však vravím, že je príjemný a ľahký, ale iba za dvoch predpokladov: v pokore a v láske.

Ak príde Božia milosť, všetci a všetko sa mení, ale aby milosť vôbec prišla, musíme byť najprv pokorní!

Buďme pokorní, ale varujme sa falošných pokorných rečí. Falošne pokorné reči sú diablovou pascou, ktorá prináša beznádej a nemohúcnosť, zatiaľ čo skutočná pokora prináša nádej a život podľa Christových prikázaní.

Aj teraz si Svätý Duch želá prebývať v našej duši, ako tomu bolo vtedy, ale rešpektuje našu slobodu, nechce ju narušiť. Čaká, až mu my sami otvoríme dvere, a potom vstúpi do našej duše a premení ju. Keď Christos príde a zabýva sa v celom priestore našej duše, vtedy sa vytratia všetky problémy, všetky sklamaná, všetko zúfalstvo a starosti. Vtedy odchádza aj hriech.

Nestaraj sa o to, či ťa druhí majú radi, ale ty sám miluj Christa a druhých ľudí. Iba tak sa duša naplňuje (láskou a radosťou).

Nie sme tu od toho, aby sme odsudzovali zlo, ale aby sme ho napravili. Kvôli odsudzovaniu sa človek môže úplne stratiť, ale pochopením a pomocou sa môže zachrániť.

Podľa gréckych internetových materiálov
pripravil vladyka JURAJ

Sv. Tajina Jeleopomazania v Košiciach

ZMYSEL A CENU NÁŠMU ŽIVOTU DÁVAJÚ VRCHOLNÉ OKAMIHY, KTORÉ PREŽIJEME. TAKÝ OKAMIH, PREŽITÝ V POSLEDNÝCH CHVÍĽACH ŽIVOTA, MÔŽE DAŤ SPÄTNE ZMYSEL CELÉMU ŽIVOTU - Viktor E. FRANKL

Istému lekárovi zavolali z nemocnice, či by nechal do hospicu, kde pôsobil, isté mladé vysokoškolsky vzdelané, ale žiaľ, na nevyliciteľnú chorobu zomierajúce dievča. Súhlasil. Nuž ho bližšie oboznámili so špecifikami choroby dievčaťa, ako i tým, že v istých obdobiach upadá bez príčiny do bezvedomia, z ktorého sa po čase preberie, ale napriek vzornej starostlivosti musí nastúpiť liečba dekubitov – preležanín, ktoré v období bezvedomia získalo. Dievča vzali do hospicu. Na nočnom stolíku malo kopu kníh. Všetko s tematikou uzdravovania. Mimo iné bola medzi knihami i Biblia. Spomínaný lekár – veriaci človek pochopil, že dievčina má vieru asi trochu problematickú a Christa berie, len ako jedného z mnohých uzdravovateľov. Tak začal premýšľať, ako by jej mohol pomôcť. Raz, ako vošiel do izby dievčaťa, sám a v civile, čo navodilo dôvernejšiu atmosféru ako pri vizite, sa ho zrazu dievča spýtalo: „Veríte v Boha?“ - „Áno, verím,“ - odpovedal lekár. „Asi aj Vy. Vidím, že máte Sv. Písmo.“ - „No, hej,“ - odvetila dievčina neisto, - „ale nechápem, ako to bude vyzerat' po smrti, vo večnosti. Čo si myslíte Vy?“ Lekár zostal trochu zaskočený. Vedel, čo sa o tom píše v Písme, že ani ucho nepočulo, oko nevidelo atď... Ale to je veľmi teoretické... Zrazu si spomenul na prirovnanie v istej knihe a tak ho dievčaťu povedal: „Život nás tu, na zemi, sa podobá životu dieťaťa v lone matky skôr, ako sa narodí. Je v tme, nevidí svetlo. Nevidí ani matku – len ju počuje. Aj my sme tu v tme, svetlo uvidíme jasne až na druhom svete, aj Boha z tváre do tváre. Dieťa, aj keď to v lone matky nevníma, matka živí

svojím telom a krvou, bez toho by zahynulo. Podobne i nás Kristus počas života na zemi živí svojím telom a krvou, aby sme nezahynuli. Aby však dieťa mohlo matku uvidieť, prísť do svetla a prebývať s ňou vo svetle, byť ozať v jej náručí, musí prísť pôrod a to je veľký stres. Podobne niečo také je i smrť. Je stresom. Dieťa netuší, čo sa po pôrode stane a ani čím pôrod je, čo ho počas neho čaká... Aj my sa bojíme smrti a toho, čo je po nej. Ale len ak tým prejdeme, príde okamih, ako je u matky s dieťaťom – že matka dieťa objíme, ono uvidí matku vo svetle... A tak aj my, jedine cez smrť, po jej prekonaní uvidíme Boha z tváre do tváre.“ Dievčina pozorne počúvala a potom povedala: „Áno, pochopila som, verím!“ O chvíľu ale zosmutnela: „Až teraz som naplno uverila v Boha a večný život, ale zomieram a už nemám čas, niečo pre Neho urobiť. Prídem pred neho s prázdnyimi rukami...“ Lekár premýšľal, ako dievča povzbudiť. Videl, že pletie papučky pre malú neterku, neraz taktiež vpravalo ako má rada ľudí, rado im pomáha a robí radosť. A tak lekár povedal: „Viete, všetko, čo človek vo svojom živote urobil s láskou, Bohu stačí. To sú dary, ktoré rád prijme. A vy, ako vidím, máte ľudí rada, dávali ste im a dávate veľa lásky... nepôjdete s prázdnyimi rukami...“ Dievča sa rozžiarilo a radostne zvolalo: „Tak už sa smrti nebojím!“ Na druhý deň dievča opäť upadlo do bezvedomia, ako sa stalo párkrát i v hospici, podobne ako predtým v nemocnici. Všetci vraveli o známom rituále - prebratie a liečba dekubitov. Lekár však povedal: „Nie, nepreberie sa už. V pokoji odíde na večnosť“. A tak sa aj stalo.

ĎAKUJME A BUĎME ZA VŠETKO VĎAČNÍ

Ľudia zvyčajne často na všetko len nadávajú, dokonca aj na to, čo je im neraz osožné. Medzi tými, čo sú nevďační sú aj veriaci. Nadávame na policajtov, futbalových rozhodcov, dokonca aj na svojich duchovných. Rodičia nadávajú na deti a deti na rodičov, lebo sú aj zlí rodičia a aj zlé deti. Netvrdím, že nie sú aj zlí policajti, futbaloví rozhodcovia a aj zlí duchovní. Isté je, že medzi dobrými sa vždy nájdú aj zlí. Ale život a spoločnosť si vyžaduje, aby boli aj policajti, futbaloví rozhodcovia, duchovní, rodičia a deti. Sú ľudia zlí a nevďační, ale sú aj dobrí a vďační. Aj nevďak patrí k životu. Ak sa však stretneme s nevďakom, nerobme si z toho nič. Ani Isus Christos nebol výnimkou, aj On sa stretol s nevďačnosťou a nest'azoval sa. Pravda, vyčítal, že keď vyliečil desať nemocných, len jeden sa prišiel poďakovať a aj ten bol Samaritán. Ostatní deväť prijali vyliečenie a dobrodenie ako samozrejmosť, ktorú Boh musí dať. Tak je to s poďakovaním sa Bohu aj dnes.

Príčinou nevďačnosti môže byť aj povaha človeka, že považuje všetko za samozrejmosť, alebo má všetko a je ešte nespokojný a stáva sa nevďačníkom. Lenže nevďačný človek škodí sebe aj druhým. Čítal som, čo napísal jeden starý chirurg - koľkých ľudí vytrhol od smrti a odchádzali bez vďaky, zaiste si mysleli, že to je jeho práca... Ale ako sa hovorí, že výnimky potvrdzujú pravidlo, že jeden predsa len pamätal na vďačnosť, a bolo to počas fronty, kedy mu cez ruky prešlo veľmi veľa vojakov. Raz doniesli jedného vojaka s roztrhanou tvárou, pozošivali všetko a postavili ho na nohy a hovorili mu, aby niečo povedal a on povedal: ĎAKUJEM! Na tisíce som zabudol písal chirurg, ale na toho vojaka som nezabudol.

Ani neviem, kde som čítal, že v jednom africkom jazyku slovo ďakujem prekladajú ako „dívať sa späť“. K ďakovaniu sa dostane len ten človek, ktorý sa pozrie späť a uváži, čo sa stalo, čo sa aj mohlo stať. Preto sv. apoštol Pavel píše, buďte vďační. Hovorí sa, že kto ďakuje duchovne sa dotýka lásky darujúceho a zapaľuje lásku.

Ak sa nad tým všetkým zamyslíme, v našom živote nám mnohí ľudia ďakovali, pomáhali a prišli nám na pomoc, ak to bolo treba. Mnohí, ale zabudli na vďačnosť, poďakovať sa a mnohí nás ešte aj pourážali. Zvykne sa hovoriť, že ak chceme mať hnevnička, treba len požičať peniaze a je to. Ale aj toto je osožné pre náš život, lebo je to pre nás ako horká tabletká alebo horká kvapka lieku, čo nám pomôže. Takže treba za všetko ďakovať, aj za toto.

Pozerajme sa pri rôznych príležitostiach, takou je aj začiatok nového roku, späť a uvidíme lásku a dobrotu Božiu, ktorú nám preukázal Boh počas celého roka a vrúčne ďakujeme, chváľme a oslavujeme Boha. Vidíme lásku a dobrotu ľudí, a aj im buďme vďační za všetko dobre aj za zlé. V ďakovaní Bohu nech nám pomôže modlitba: Ďakujem ti Bože, že som tu, že žijem, že môžem rozprávať, smiať sa a tešiť zo všetkého, čo si mi Bože dal. Ďakujem za čas, že si mi dožičil sa dožiť toho dnešného dňa, za slnko, dážď, za priateľov aj nepriateľov. Ďakujem ti, že som tu, že žijem a radujem sa zo všetkého.

Prot. ThDr. Štefan HORKAJ

Jeleopomazanie v michalovskej katedrále

VIEDENSKÁ KATOLÍCKA ARCIDIECÉZA DÁVA SVOJE CHRÁMY PRAVOSLÁVNÝM

služili farnostiam, ktoré mali desiatky tisíc veriacich. Teraz, podobne ako v ďalších krajinách, sme nútení zriecť sa týchto chrámov, ktoré nepočtené farské spoločenstvá nie sú schopné udržať. Nechceme, aby naše chrámy boli premenené na supermarkety a reštaurácie, preto ich darujeme iným kresťanským spoločenstvám“.

Podľa informácií ešte z r. 2012, viedenská katolícka arcidiecéza znižuje počet farností z 660 na 150 väčších farností, v ktorých bude pôsobiť po 3 až 5 kňazov.

V posledných rokoch už niekoľko rímsko-katolíckych chrámov bolo odovzdaných pravoslávny. V r. 2011 jeden chrám Srbskej Pravoslávnej Cirkvi, dva chrámy Koptskej a jeden Sýrskej Cirkvi. V r. 2015 má prejsť do oficiálneho vlastníctva Rumunskej Pravoslávnej Cirkvi chrám sv. Antona Paduánskeho vo Viedni, v ktorom sa už teraz vykonávajú pravoslávne bohoslužby.

Rímsko-katolícka viedenská arcidiecéza, ktorá v tomto období prechádza procesom reorganizácie, odovzdá časť svojich chrámov pravoslávnej Cirkvi a ďalším kresťanským komunitám.

„V čase, kedy naša cirkev v Rakúsku prechádza krízou, vidíme, že vďaka emigrácii iné kresťanské vyznania prežívajú rozkvet“, - hovorí predstaviteľ arcidiecézy Michael Pruler. - „Veľa veľkých chrámov bolo vybudovaných v 19. stor., aby

Zdroj: radiosvetigora.wordpress.com
- nikodim

Zázračná pomoc sv. Jána Kronštadtského

Prečo mi Hospodin daruje každý deň?
- Kvôli môjmu obráteniu sa celým srdcom k Nemu, pre moje očistenie a nápravu.

Prečo mi prikladá deň ku dňu, ďalší rok k rokom môjho bytia? - Aby sa postupne roztopilo moje srdce, zvrhol som zlobu od svojej duše, osvojil si požehnanú prostotu a stal sa čistým ako anjel a jednoduchým ako dieťa.

Náš pozemský život má byť neustálym nádejaním sa na Hospodina vo všetkých životných okolnostiach, lebo i my sami, i všetko, čo máme – je od Neho.

Rady a poučenia sv. Jána z Kronštadu, plné lásky a viery aj dnes mocne znejú priamo k nám, ľudom 21. storočia. Ale nielen jeho rady, ale aj jeho pomoc, modlitebné zástupníctvo pred Bohom môžu aj dnes okúsiť všetci, ktorí sa s vierou k nemu utiekajú.

* * * * *

V jari r. 1994 sa nám narodil syn, - hovorí Jelena. - Všetko prebiehalo dobre a tešili sme sa na skorý odchod z pôrodnice. No na tretí deň ráno, keď chlapčeka priniesli nakŕmiť, celý horel. Horúčka bola veľmi vysoká a stav kriticky zhoršovala dehidratácia. Pri vizite lekárka poznamenala, že s takou diagnózou na

CHLAPČEK JE ÚPLNE ZDRAVÝ

oddelení je niekoľko novorodencov. Podľa mojich informácií šesť detí. Všetkých hneď napojili na infúzie. Ťažko vyjadriť slovami pocity, ktoré som zažívala. Zdalo sa, že sa pre mňa zastavil čas. Nemohla som ležať, celý

čas som sa prechádzala po dlhej nemocničnej chodbe od jedného konca na druhý a modlila som sa.

Počas dňa mal prísť manžel. Vedela som, že nebudem schopná mu rozpovedať o tom, čo sa deje. Hneď ráno som napísala zápisu a podala mu ju s prosbou, aby ihneď išiel do Joanovského monastiera k nášmu duchovníkovi s prosbou o modlitbu k báťuškovi Jánovi Kronštadtskému. Manžel bez váhania išiel. Ako hrozne dlho sa vliekol čas! Nasledujúce ráno bola ďalšia lekárska vizita. Lekárka informovala znepokojenej matky, že ich deti sa cítia už lepšie a nemusia si robiť veľké starosti, no o mojom synovi mlčala.

Srdce mi zamrzlo. Sama som sa obrátila na lekárku s otázkou, čo je s mojim dieťaťom. Lekárka odpovedala: „Mamička, s najväčšou pravdepodobnosťou, s vaším synom sa stal nejaký omyl. Inak vám to neviem vysvetliť. Chlapček je absolútne zdravý. Hmotnosť aj teplota sú v norme. O chvíľu vám ho prinesú na kŕmenie“. Sláva Bohu za všetko!

To je jeden z mnohých prípadov modlitebnej pomoci drahého báťušky Jána z Kronštadu našej rodine. Všetky sa nedajú ani vyčísliť. Niektoré veci sú tak osobné, že ťažko ich zdôveriť papieru, ale všetko ostáva v pamäti a s vďakou za celú našu rodinu v našich srdciach. Vďaka Bohu a hlboká poklona sv. otcovi Jánovi!“

Pripravil o. Nikodim

Zo života SOŠ sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach

ADVENTNÝ ČAS JE PLNÝ OČAKÁVANIA BLÍŽIACICH SA NAJKRAJŠÍCH SVIATKOV ROKA

V predvianočnom čase si viac než inokedy otvárame srdiečka pre iných - veď v tomto sviatočnom čase by nikto nemal byť sám. Preto sme sa rozhodli potešiť obyvateľov Domova dôchodcov v Michalovciach bohatým vianočným pásmom kolied a úprimných slov, ktoré zahrejú pri srdci. Nezabudli sme ani na malé darčeky v podobe krásnych anjelikov a vianočné pečivo, ktoré sme pre nich upiekli z lásky. Veď malý darček vyrobený s láskou je hoden viac, než všetko bohatstvo sveta.

Tradícia vianočných a novoročných vinšov v dnešnej modernej dobe upadá, no nájdú sa aj takí, ktorí majú bohatú zásobu vinšov a radi sa s nami o ne podelili. Víťazmi sa stali Matej Tkáčik, Roland Hajtó a Ester Verčimáková.

„Láska, radosť, pokoj, rodinná pohoda, úsmev nášho blízkeho, milé slovo či pohladenie - to je najkrajší dar, ktorý nám prinášajú Vianoce“.

Cena primátora mesta Michalovce

Dňa 13. 12. 2013 bola pri príležitosti 20. výročia vzniku školy udelená SOŠ sv. Cyrila a Metoda cena primátora mesta Michalovce za podiel na vzdelávaní obyvateľov mesta i okolia.

Sýrski kresťania – noví mučeníci a vyznávači Christovy

Antiochijský Patriarchát potvrdil informácie, ktoré priniesli 3. decembra 2013 svetové informačné agentúry, podľa ktorých islamskí rebelanti počas posledného víkendú opätovne zaútočili na pravoslávnu dedinu Maaloula, a takisto vrhli do ženského monastiera sv. Tekly. Dvanásť mníchov, vrátane predstavenej monastiera – matušky Pelagie (Sajjaf), boli zabrané ako rukojemníčky.

Únoscovia patria k radikálnej islamskej teroristickej skupine Džabhat-Nusrani, ktorá je napojená na Al-Kaidu a skupiny džihádu z rôznych arabských krajín, a takisto Čečenska.

Od času prvého útoku rebelov (o ktorom sme už písali) sa Maaloula stala mestom duchov. Pravoslávni kresťania, ktorí tu do toho času žili, do dnešnej doby používajúci aramejštinu – jazyk, ktorým hovoril aj Kristus, utiekli do Damašku a Libanonu. V meste zostali iba mníšky so sirotami a malá skupina moslimov. Moslimské obyvateľstvo v tomto kraji tvorilo menšinu. Na skoro 20 pravoslávnych chrámov a kaplniek tu bola iba jedna mešita. Pri poslednom útoku v monastieri, ktorý patrí k najstarším na svete, bol vo veľkom rozsahu zničený interiér, znesvätené ikony a poškodené liturgické potreby.

Nové informácie priniesla v piatok, 6. decembra 2013, arabská televízia Al-Džazira, keď odvysielala videozáznam, v ktorom unesené mníšky rozprávajú o dobrých podmienkach, v ktorých sú zadržované a tvrdia, že im nikto nič zlého neurobil. Rebelanti dokonca hovoria o tom, že mníšky zachránili pred plánovanou vojenskou akciou počas víkendú v Maaloula, ale takisto požadujú prepustenie približne tisícky väzňov

sýrskeho prezidenta Bashara Al-Assada.

Pochybnosti o pravdivosti tohto videa a záchrane sestier rebelmi vzbudzuje už len fakt, že Sýrskej vládnej armáde sa počas pokračujúceho ostreľovania podarilo v obrnených vozidlách previesť 40 pozostalých mníchov spolu s deťmi zo sirotinca do Damašku. Ďalším pochybnosti vzbudzujúcim faktom je, že žiadna zo sestier na videu nemá na sebe kríž, ktorý stále nosili na krku.

Na základe: cerkiew.pl; blagovest.info.ru
- nikodim

METROPOLITA PAVEL PATRIARŠÍM EXARCHOM BIELORUSKA

Na svojom riadnom zasadaní 25. decembra 2013 vyhovel Posvätná Synoda Ruskej Pravoslávnej Cirkvi prosbe metropolitu minského a sluckého Filareta, ktorý dovŕšil vek 75 rokov, o uvoľnenie zo služby patriaršieho exarchu Bieloruska a možnosti odísť na odpočinok.

Metropolita Filaret zastával funkciu exarchu Bieloruska 24 rokov. Na jeho miesto Posvätná Synoda menovala metropolitu Pavla, do toho času spravujúceho riazanskú eparchiu (Riazaň leží približne 180 km od Moskvy).

Metropolita Pavel (Georgij Vasilievič Ponomarev) sa narodil v . 1952 v dnešnom Kazachstane. Po ukončení Moskvskej Duchovnej Akadémie vstúpil do Trojiko - Sergejevskej Lavry. V r. 1977 prijal mníšstvo a o rok neskôr bol vysvätený na jeromonacha. Od r. 1981 bol členom, neskôr aj predstaveným Ruskej Pravoslávnej Misie v Jeruzaleme. Od r. 1988 bol predstaveným Pskovsko - pečerského monastiera. V r. 1992 bol chirotonizovaný na biskupa a delegovaný ako administrátor pravoslávnych farností v Kanade. Od r. 1999 bol menovaný biskupom viedenským a Rakúska, a od r. 2001 arcibiskupom viedenským a budapeštianskym. V r. 2003 bol menovaný eparchom riazanskej eparchie. V r. 2011 bol povýšený do hodnosti metropolitu.

Zdroj: patriarchia.ru;
- nikodim

VIANOČNÝ PRÍBEH

Už dávno som počul príbeh, na ktorý spomínam každé Vianoce a veľmi rád ho rozprávam. Nazval som ho VIANOČNÝ PRÍBEH O LÁSKE a možno ho už poznáte, ale myslím si, že sa oplatí k nemu vrátiť a zamyslieť sa.

Žili raz mladí manželia, veľmi chudobní, ale šťastní a plní vzájomnej lásky. Ona mala nádherné husté čierne vlasy stiahnuté do dvoch hrubých vrkočov, ktoré jej siahali priam po kolená. Hoci nebola krásavica, ale každý, kto ju videl, musel ju obdivovať pre jej vlasy. On bol úradník na tom najnižšom poste a jediný, čím by mohol vzbudiť záujem okolia, boli jeho zlaté vreckové hodinky. Zdedil ich po otcovi, ale bez potrebnej zlatej retiazky, ktorá visiac z jeho vrecka, by každého upozornila, že je ich majiteľom. Pochopiteľne, že veľmi chcel mať takú retiazku a ona o jeho túžbe vedela. Aj ráno na Štedrý deň si predstavovala jeho radosť, keby mu ju darovala. Nemala ale peniaze na nijaký vianočný dar, kdeže zlatú retiazku! Zrazu dostala nápad. Vybrala sa bez váhania do mesta, predala svoje krásne vlasy a utekala k zlatníkovi. Kúpila mužovi zlatú retiazku, tú, ktorú on vždy vo výklade obdivoval.

On, keď išiel domov z úradu, si všimol, že vo výklade u zlatníka už nie je zlatá retiazka a zamrzelo ho to. Ale na jej mieste ležala krásna spona do vlasov. „To by bol pravý vianočný dar pre moju ženu“ - pomyslel si. Ani on neváhal, vymenil svoje zlaté hodinky za zlatú sponu do jej vlasov.

Pod vianočným stromčekom jej dal sponu do vlasov, ktoré si odstrihla a ona zasa jemu retiazku k hodinkám, ktoré predal... V ten večer boli nesmierne šťastní.

Raz jeden môj známy toto moje rozprávanie znechutene skomentoval: „Blázni! Taká sprostosť, že sa ti chce o tom vôbec rozprávať“. - Opýtal som sa ho, prečo je zrazu taký zlý a nahnevany. Zamyslel sa a po chvíli mi povedal: „Lebo im veľmi závidím“.

FESTIVAL SAKRÁLNEHO UMENIA

Tento rok zorganizovalo mesto Košice už 24. ročník Festivalu sakrálneho umenia.

Duch sakrálneho umenia v podobe spevov a hudby si mohla verejnosť vychutnať dňa 17. 11. 2013 v Evanjelickom kostole na Mlynskej ulici v Košiciach. Aj v tomto roku sa naši zboristi zúčastnili tohto festivalu a prispeli tak k sviatočnej atmosfére ekumenického koncertu.

Bohatstvom duchovných spevov v cirkevno-slovanskom jazyku dodali koncertu duchovnú pompéznosť.

Mgr. Slávka RUDAČKOVÁ, PhD., dirigent zboru